

Van nevel tot maneschijn

Jolanda Bloem

Van nevel tot maneschijn

Titel: Van nevel tot maneschijn

Auteur: Jolanda Bloem

Coverontwerp: Bookmundo

ISBN: 9789403940021

© Jolanda Bloem 2026

We doen ons best om de lente in ons hoofd te bewaren
en de zomer werpt al haar vruchten af. We zijn blij met de
oogst, zelfs als er minder wordt geoogst dan vorig jaar.

In de herfst wordt de lucht grijs. Er trekt een mist op
die de kleuren om ons heen langzaam doen vervagen.
Tegen de tijd dat de winter zich aandient,
heeft de nevel ons zo bedwelmd
dat zelfs de geuren van Kerst ons niet meer bereiken.

En met de vele goede voornemens
die we ergens achter in ons hoofd laten liggen,
begint opnieuw de lente.
Maar wij blijven hangen in de nevel.

De bomen om ons heen lijken elkaar stevig vast te
houden. Als leibomen groeien ze samen omhoog naar het
groene, hoge licht.
En wij dwarrelen als verloren regendruppels door de
ruimte, tot we zacht op het gras belanden
en onze zintuigen het werk weer overnemen.

Het ruikt naar frisse kansen:
pittig en toch zacht.
Kracht, met een vleugje kwetsbaarheid.

De avond is gevallen en het wordt donkerder dan ooit.
Maar langzaam verschijnt het maanlicht,
alsof de nacht ons iets wil laten zien.

De avondgloed legt een stille luister in ons hart, een glorie
die met geen woord te beschrijven is.
En dat is het moment waarop we ons vastgrijpen,
ons oprichten en weer opstaan.

Een nieuwe dag mag komen.

1. Een vreemde in mijn eigen straat

*Er is altijd wel een ruimte te vinden
voor mijn eigen licht*

*Bomen groeien met de jaren,
kan het tuinpad niet verklaren,
ik vulde het met gewicht*

*Ik ben een vreemde in mijn eigen straat,
iemand die zichzelf verlaat
om anderen te leren kennen*

*Met bloemen op de welkomstmat,
met een eiken klok die de tijd opat,
met een hart dat openstaat*

Ik ben een vreemde in mijn eigen straat

2. Wat de stilte weet

*Wat ooit dichtbij voelde,
drijft langzaam weg
en de stilte hoeft niets uit te leggen*

De stilte weet genoeg

*Er zijn dingen die je niet verliest
wanneer je ze loslaat
En er is verdriet
wanneer je achteraan staat,
maar wat de stilte dan al weet,
is dat ook afstand liefde heet*

en daarom heb ik genoeg

3. Aan het einde van de regenboog

*Hier staan we op de vlakte
Jij en ik— en de wereld tussen ons in*

*We kijken naar de opkomende zon
en zien een nieuw begin*

*In de verte zweeft het droombeeld
en we laten haar gaan
omdat we beide niet meer dromen,
we liever gaan staan*

*En zo vliegt dat droombeeld
naar de stilte van het lot,
is de zon in lege handen
verloren goud uit een pot*

4. Beelden

*Hoe dieper ik voel,
hoe meer er verschijnt:*

*een rode zee in mijn borst,
een leeg huis dat wegsliipt,
licht in smalle reepjes
dat door mijn huid
naar buiten kruipt*

Misschien zijn gevoelens wel geen woorden

*Misschien zijn ze beelden
die wachten
tot iemand durft te kijken*

5. Haven, haven

*Haven, haven,
mijn handen op uw zij
Schutse, ziel,
uw schoot beschutte mij*

*Haven, haven,
toevlucht van mijn droom,
veranker u met liefde,
bemin mijn levensstroom*